

Arrest

nr. 277 116 van 6 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSTALLE, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 30 augustus 2021, dient op 31 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 7 december 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker wordt gehoord op 16 februari 2022.

1.3. Op 7 april 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in

een andere EU lidstaat). Dit is de bestreden beslissing die op 11 april 2022 aangetekend werd verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Zban Zgb en bezit u de Eritrese nationaliteit. In 2015 verliet u Eritrea. Uw vrouw A.A.G. en uw dochter N. bleven achter. Na een verblijf van drie maand in een vluchtelingenkamp in Ethiopië reisde u via Soedan naar Libië waar u de oversteek naar Italië maakte. Van Italië reisde u via Zwitserland verder naar Duitsland waar u in 2016 om internationale bescherming verzocht. In 2017 kreeg u in Duitsland de subsidiaire beschermingsstatus. U verbleef er in een soort containerwoning die u ter beschikking werd gesteld door de overheid. Omdat het voor u als begunstigde van subsidiaire bescherming onmogelijk was om uw familie naar Duitsland te halen, verliet u in september 2019 Duitsland met het plan om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. In Frankrijk werd u tegengehouden waardoor u zich gedwongen zag om er om internationale bescherming te verzoeken. U kreeg een weigeringsbeslissing. U reisde vervolgens naar België waar u op 31 augustus 2021 om internationale bescherming verzocht. U vreest dat u uw familie niet naar Duitsland zal kunnen laten overbrengen. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Eritrese identiteitskaart, uw huwelijkscertificaat, drie Eritrese documenten en uw Belgische oranje kaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name een schrijven van het Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, d.d. 15 oktober 2021, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (verklaring DVZ, vraag 22; CGVS, p. 4).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden

in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Wat betreft het gegeven dat u in Duitsland subsidiaire bescherming werd toegekend, en niet de vluchtelingenstatus, moet vooreerst worden opgemerkt dat zulk onderscheid niet relevant is in het kader van onderhavige procedure waar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet louter gewag maakt van "internationale bescherming". Voor het overige komt de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe aan de Duitse autoriteiten en oordeelde ook het Hof van Justitie terzake reeds dat "de andere lidstaten kunnen het door betrokkene bij hen ingediende nieuwe verzoek echter niet-ontvankelijk verklaren overeenkomstig artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, gelezen in het licht van het beginsel van wederzijds vertrouwen. In een dergelijk geval staat het aan de lidstaat die de subsidiaire bescherming heeft toegekend om de procedure tot toekenning van de vluchtelingenstatus te hervatten." (HvJ 19 maart 2019, C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., zie § 95 en volgende). Volledigheidshalve kan hier nog toegevoegd worden dat u niet in beroep bent gegaan tegen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (CGVS, p. 7). U legde uit dat u dit niet deed omdat u onvoldoende geld had om uw advocaat te betalen en bovendien omdat u de contactgegevens van uw advocaat ondanks

herhaalde vragen niet te pakken kreeg (CGVS, p. 7-8). Deze uitleg volstaat uiteraard niet om uw nalaten te rechtvaardigen. In Duitsland kan immers beroep gedaan worden op gratis juridische bijstand en toen u de gegevens van die ene advocaat niet te pakken kreeg, ging u niet te rade bij een andere advocaat (CGVS, p. 8).

Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Duitsland kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Duitse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daargelaten u evenmin aantoon dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Duitsland aan de hand van de mogelijkheden die de Duitse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uw advocaat merkte nog op dat u in Duitsland in een container logeerde, dat u zich in Duitsland niet kon realiseren en dat u er geen werk kon vinden, hetgeen volgens hem niet overeenstemt met de 'regels van de menselijke waardigheid' (CGVS, p. 9). Uw door uw advocaat beweerde situatie voldoet evenwel niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel moeilijkheden in verband met huisvesting en werkgelegenheid een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Immers, indien de door uw advocaat aangehaalde problemen in verband met het vinden van werk en in verband met uw zelfrealisatie dermate groot waren geweest dat u zich werkelijk om die redenen genooddaakt had gezien om Duitsland te verlaten en elders om internationale bescherming te verzoeken, kon in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u van deze problemen zelf gewag had gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal, quod non in casu. U gaf zelfs expliciet te kennen dat, als u in Duitsland het vluchtelingenstatuut zou gekregen hebben en er recht op gezinshereniging zou gehad hebben, u het land nooit verlaten zou hebben: in Duitsland vreesde u immers niets en behalve de onmogelijkheid op gezinshereniging had u geen andere reden om er te vertrekken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.4; CGVS, p. 4-5; p. 8-9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u dankzij overheidssteun over de middelen beschikte om doorheen Europa te reizen (CGVS, p. 5) en, wat de containerwoning betreft, die u bovendien gratis ter beschikking gesteld werd door de Duitse overheid, gaf u twee keer uitdrukkelijk te kennen dat het een woning betrof en geen goederencontainer (CGVS, p. 5-6). Ook in België worden mensen overigens al dan niet tijdelijk in containerwoningen ondergebracht. De stelling van uw advocaat werd bijgevolg niet aangetoond.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet ombuigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u door Duitsland internationale bescherming werd verleend en dat u niet naar Eritrea mag worden teruggezonden."

2. Over het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 21 van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 4 en 11 t.e.m. 35 van richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 33, 34 en 35 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 §2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, van het voorzichtigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij afdoende heeft aangetoond dat hij problemen heeft gekend in Duitsland omdat hij daar slechts de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Hij zou er zich in de onmogelijkheid hebben bevonden om zijn vrouw en zijn dochter via gezinshereniging over te brengen, wat meteen de belangrijkste reden is waarom hij niet in Duitsland kon blijven. Hij stelt dat hij ook zijn moeilijke socio-economische situatie heeft geduid nu hij verklaard heeft dat hij in Duitsland in een container leefde en er nooit heeft gewerkt. Hij verwijt de commissaris-generaal slechts een tweetal vragen te hebben gesteld omtrent zijn socio-economische situatie in Duitsland en meent dat er geen diepgaand onderzoek werd gevoerd. Hij preciseert dat geen vragen gesteld werden over zijn huisvesting in de container, de toegang tot de medische zorgen en de stappen die hij ondernomen heeft om werk te vinden.

Voor wat betreft zijn individuele situatie wijst hij erop dat hij een geïsoleerd man is, die het slachtoffer is geweest van fysiek geweld en van onmenselijke en vernederende behandelingen gedurende zijn reisweg van Eritrea naar België. Hij stelt dat hij psychisch moe is omdat hij in Duitsland slechts een verblijfsrecht kreeg van één jaar en hij zijn familie niet kon laten overbrengen. Hij voegt toe geen netwerk te hebben in Duitsland.

Met betrekking tot de algemene situatie in Duitsland stelt verzoeker dat begin 2016 het recht op gezinshereniging voor begunstigten van subsidiaire bescherming werd geschorst omwille van de migratiestroom naar Duitsland, waarna dit werd hervat in augustus 2018, maar waarbij een maandelijks quota werd opgelegd waardoor het heel moeilijk is om via gezinshereniging een visum te verkrijgen. Hij wijst dienaangaande op een rapport van het Europees Parlement van februari 2020, een artikel van 2 juni 2020 en het AIDA rapport van 2019. Hij vervolgt dat er ook belemmeringen worden opgelegd met betrekking tot de plaats waar erkende vluchtelingen zich mogen vestigen in Duitsland, zoals blijkt uit het AIDA rapport van 2020 en wat ook een impact heeft op de werkgelegenheden van begunstigten van internationale bescherming in Duitsland. Hij wenst te benadrukken dat hij als alleenstaande man zonder netwerk in Duitsland grotere moeilijkheden zal ondervinden om er te werken. Uit het rapport van *Migrant integration policy index van 2020* blijkt volgens hem dat er in Duitsland een gebrek is aan zekerheid op lange termijn voor vluchtelingen, wat verband houdt met de gezinshereniging en het verkrijgen van een duurzame verblijfstitel. Hetzelfde rapport bekritiseert volgens hem ook de aanpak van de Duitse autoriteiten i.v.m. anti-migrantendiscriminatie. In geval van terugkeer zal hij zich in een uiterst kwetsbare positie bevinden zonder vaste huisvesting, zonder toegang tot werk of sociale steun en bijgevolg in de onmogelijkheid verkeren om voor zichzelf te zorgen.

Ten slotte meent hij dat de commissaris-generaal de plicht tot samenwerking niet is nagekomen en er geen individueel onderzoek werd gevoerd naar zijn socio-economische situatie in Duitsland.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Over de gegrondheid van het beroep

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Duitsland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten op 15 oktober 2021 hebben meegedeeld dat verzoeker in Duitsland de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op 26 april 2017 en dat die status niet werd herroepen. Bovendien wordt voorgaande informatie door verzoeker bevestigd tijdens zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en bij het CGVS (AD CGVS, deel DVZ, verklaring DVZ, vraag 22; CGVS verhoor, p. 4). Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Duitsland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het

kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Duitsland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Citerend uit landeninformatie wenst verzoeker in het verzoekschrift aan te tonen dat het zeer moeilijk is om zijn gezinsleden via gezinshereniging naar Duitsland over te brengen. Hij gaat er echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing hieromtrent reeds geoordeeld werd als volgt: *“Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Duitsland kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Duitse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daargelaten u evenmin aantoon dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Duitsland aan de hand van de mogelijkheden die de Duitse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”* Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit mag blijken dat hij in Duitsland niet in staat was om bepaalde procedures in te leiden met het oog op gezinshereniging. Evenmin blijkt dat hij enige stappen heeft ondernomen ten aanzien van de Duitse autoriteiten. Hij verklaart immers uitdrukkelijk zich niet geïnformeerd te hebben over de mogelijkheden tot gezinshereniging (CGVS, verhoor, p. 8). Het louter citeren van algemene informatie uit landenrapporten volstaat dan ook geenszins om aan te nemen dat zijn rechten in Duitsland dermate zouden zijn geschonden dat hij terecht dreigt te komen of is gekomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Waar hij vervolgens met de algemene informatie wenst aan te tonen dat er heel wat moeilijkheden zijn voor asielzoekers en begunstigden voor internationale bescherming in Duitsland, merkt de Raad op dat, hoewel hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud, verzoeker geen gewag maakte van dergelijke moeilijkheden, ondanks zijn verblijf in Duitsland van 3 jaren (AD CGVS, deel DVZ, verklaring DVZ, p. 15). Daarentegen verklaarde hij dat indien hij in Duitsland het vluchtelingenstatuut zou gekregen hebben en er recht op gezinshereniging zou gehad hebben, hij het land nooit verlaten zou hebben, dat hij in Duitsland immers niets vreesde en dat hij er, behalve de onmogelijkheid op vlak van gezinshereniging geen andere reden had om er te vertrekken (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, vraag 3.4: *“Ik vrees daar niets maar ik kan mijn gezin niet naar Duitsland overbrengen”*; CGVS verhoor, p. 4-5; p. 8-9). Dat verzoeker er geen rechten had *qua* huisvesting of aan zijn lot werd overgelaten, zoals hij laat uitschijnen in zijn verzoekschrift, vindt allerminst steun in de notities van het persoonlijk onderhoud, nu hij verklaarde

dat hij spaargeld had van het zakgeld dat hij van de overheid had gekregen en dat de Duitse autoriteiten hem gratis een wooncontainer ter beschikking stelden, waarbij hij overigens twee keer uitdrukkelijk preciseerde dat het een woning betrof en geen goederencontainer (CGVS verhoor, p. 5: *“Wat voor een container was dat? Een container is niet een container voor goederen maar een woning; En de kleur is zoals hier”*).

Waar hij er nog op wijst dat hij als alleenstaande man in Duitsland, zonder netwerk, grote moeilijkheden ondervond om werk te vinden en psychisch moe is, toont hij niet *in concreto* aan dat zijn levensomstandigheden, vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Verzoeker toont niet aan dat hem het recht werd ontzegd om werk te vinden en om zich medische zorgen te laten toedienen. Dienaangaande wordt nog benadrukt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Duitsland, inzake sociale steun, huisvesting en medische zorg, in beginsel de omstandigheden van de Duitse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere onderdaan van de Europese Unie op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. Ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Duitse onderdanen op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg kunnen problematisch en complex zijn. In die zin dienen de verklaringen van verzoeker over de levensomstandigheden voor personen met internationale bescherming in Duitsland te worden gekaderd binnen de algemene Duitse context, die ook voor de Duitse onderdanen de levensomstandigheden negatief beïnvloedt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat zijn levensomstandigheden in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad bijgetreden: *“Wat betreft het gegeven dat u in Duitsland subsidiaire bescherming werd toegekend, en niet de vluchtelingenstatus, moet vooreerst worden opgemerkt dat zulk onderscheid niet relevant is in het kader van onderhavige procedure waar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet louter gewag maakt van “internationale bescherming”. Voor het overige komt de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe aan de Duitse autoriteiten en oordeelde ook het Hof van Justitie terzake reeds dat “de andere lidstaten kunnen het door betrokkene bij hen ingediende nieuwe verzoek echter niet-ontvankelijk verklaren overeenkomstig artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, gelezen in het licht van het beginsel van wederzijds vertrouwen. In een dergelijk geval staat het aan de lidstaat die de subsidiaire bescherming heeft toegekend om de procedure tot toekenning van de vluchtelingenstatus te hervatten.”* (HvJ 19 maart 2019, C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., zie § 95 en volgende). Volledigheidshalve kan hier nog toegevoegd worden dat u niet in beroep bent gegaan tegen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (CGVS, p. 7). U legde uit dat u dit niet deed omdat u onvoldoende geld had om uw advocaat te betalen en bovendien omdat u de contactgegevens van uw advocaat ondanks herhaalde vragen niet te pakken kreeg (CGVS, p. 7-8). Deze uitleg volstaat uiteraard niet om uw nalaten te rechtvaardigen. In Duitsland kan immers beroep gedaan worden op gratis juridische bijstand en toen u de gegevens van die ene advocaat niet te pakken kreeg, ging u niet te rade bij een andere advocaat (CGVS, p. 8).

Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Duitsland kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Duitse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daargelaten u evenmin aantoonde dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Duitsland aan de hand van de mogelijkheden die de Duitse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uw advocaat merkte nog op dat u in Duitsland in een container logeerde, dat u zich in Duitsland niet kon realiseren en dat u er geen werk kon vinden, hetgeen volgens hem niet overeenstemt met de ‘regels van de menselijke waardigheid’ (CGVS, p. 9). Uw door uw advocaat beweerde situatie voldoet evenwel niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel moeilijkheden in verband met huisvesting en werkgelegenheid een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar

aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Immers, indien de door uw advocaat aangehaalde problemen in verband met het vinden van werk en in verband met uw zelfrealisatie dermate groot waren geweest dat u zich werkelijk om die redenen genoodzaakt had gezien om Duitsland te verlaten en elders om internationale bescherming te verzoeken, kon in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u van deze problemen zelf gewag had gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal, quod non in casu. U gaf zelfs expliciet te kennen dat, als u in Duitsland het vluchtelingenstatuut zou gekregen hebben en er recht op gezinshereniging zou gehad hebben, u het land nooit verlaten zou hebben: in Duitsland vreesde u immers niets en behalve de onmogelijkheid op gezinshereniging had u geen andere reden om er te vertrekken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.4; CGVS, p. 4-5; p. 8-9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u dankzij overheidssteun over de middelen beschikte om doorheen Europa te reizen (CGVS, p. 5) en, wat de containerwoning betreft, die u bovendien gratis ter beschikking gesteld werd door de Duitse overheid, gaf u twee keer uitdrukkelijk te kennen dat het een woning betrof en geen goederencontainer (CGVS, p. 5-6). Ook in België worden mensen overigens al dan niet tijdelijk in containerwoningen ondergebracht. De stelling van uw advocaat werd bijgevolg niet aangetoond.”

2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat het in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijft evenmin.

2.6. Waar verzoeker lijkt te betogen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd.

Gelet op het feit dat hij in Duitsland internationale bescherming geniet, alsook de daaraan verbonden rechten, behoort het aan verzoeker om zijn concrete socio-economische situatie concreet te beschrijven; zeker indien deze op wezenlijke en essentiële onderdelen zou verschillen van de situatie van andere begunstigten van internationale bescherming in Duitsland – *quod non*.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en onderzoeksdaten te stellen. Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.7. In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland die als toereikend werd beoordeeld (zie *supra*), diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Duitsland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. Een schending van de overige door verzoeker aangevoerde middelen wordt evenmin aangetoond.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO